Νέο έτος (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 2 Ιανουαρίου, 2019

Ο δυτικός άνθρωπος χαρακτηρίζεται από συμπεριφορά άκρως ιδιόρρυθμη.**Καυχάται για την εδραίωση της σκέψης και των αποφάσεών του στην ορθή λογική, παράλληλα όμως διακρίνεται για πλήθος ενεργειών που αποδεικνύουν περίτρανα το αντίθετο.** Με την εκπνοή κάθε έτους ετοιμάζεται να υποδεχθεί πανηγυρικά το νέο. Δεν είναι υπερβολικό να γράψουμε ότι **οργανώνει θρίαμβο πριν από την εκστρατεία**. Έχει τόσο στερέψει από βάσιμη ελπίδα, ώστε να θεωρεί εκ προοιμίου ότι το νέο θα είναι καλύτερο από τα προηγούμενα. Ο Αλμπέρ Καμύ, ο θαυμάσιος αυτός δυτικός διανοούμενος, έγραψε ότι **το μέλλον είναι η μόνη υπερβεβαιότητα των ανθρώπων χωρίς Θεό!** Και ο δυτικός άνθρωπος απέρριψε τον Θεό και μαζί μ' Αυτόν και τη βάσιμη ελπίδα.
Τι είναι ένα νέο έτος; Απλά και μόνο μία υποδιαίρεση του χρόνου, του φυσικού μεγέθους, το οποίο περιέχεται σε πλήθος φυσικών εξισώσεων χωρίς όμως να συντελεί στα φυσικά συμβαίνοντα. Άλλες είναι οι αιτίες των μεταβολών και όχι ο χρόνος. Αυτός είναι απλά και μόνο δείκτης των μεταβολών. Λόγω της ιδιότητάς του αυτής ο χρόνος είναι σημαντικός τόσο για τις φιλοσοφικές όσο και τις θεολογικές αναλύσεις. Γι' αυτό και του έχουν προσδοθεί φιλολογικοί προσδιορισμοί, όπως πανδαμάτωρ, ή οικονομικού χαρακτήρα γνωρίσματα, όπως «ο χρόνος είναι χρήμα»! Ο Απόστολος Παύλος σε επιστολή του συνιστά **να αξιοποιούμε με σύνεση τον χρόνο**, καθώς οι καιροί είναι μεστοί κακίας. Θα μπορούσαμε να παραβάλουμε το ρηθέν με το άλλο του Ομήρου: «Εις οιωνός άριστος, αμύνεσθαι περί πάτρης». Ας αφήσουμε δηλαδή τις οιωνοσκοπίες και ας αμυνθούμε υπέρ της πατρίδας, διαμήνυσε ο Έκτωρ. Τότε όμως ήταν βαθύτατη η πεποίθηση ότι οι οιωνοσκοπίες ήσαν αλάνθαστες. Σήμερα, που διαθέτουμε το πλήθος των εκτυφλωτικών φώτων του τεχνολογικού πολιτισμού και καυχόμαστε για την ορθή λογική, που πρυτανεύει στη σκέψη μας, δείχνουμε με ενέργειές μας ότι επανήλθαμε στην προεπιστημονική εποχή της οιωνοσκοπίας. Πληθώρα «μελετητών των άστρων» ετοιμάζουν καθημερινά τα ωροσκόπια των ανθρώπων, που με απληστία σπεύδουν να τα συμβουλευτούν! Σπουδαίοι και επιφανείς πολιτικοί ακόμη και θεράποντες των θετικών επιστημών, που τιμήθηκαν και με βραβεία υψηλού κύρους, δεν αρκούνται στα γενικά ωροσκόπια, αλλά διαθέτουν προσωπικούς συντάκτες ωροσκοπίων, ώστε να λαμβάνουν κατά τακτά χρονικά διαστήματα «προσωπικά δεδομένα», πιο ακριβή, ως απόρροια ενδελεχούς επί πληρωμή «μελέτης»! Άλλοι θεωρούν αναγκαίο να συμβουλεύονται τα διάμεσα, μέντιουμ επί το ελληνικότερο, ακόμη και μάγους, χωρίς τη συμβουλή των οποίων δεν λαμβάνουν ουδεμία απόφαση. Και οι αποφάσεις τους δεν έχουν να κάνουν με τον προσωπικό τους βίο και μόνο, αλλά με λαούς, τους οποίους κυβερνούν και άλλους, την τύχη των οποίων ορίζουν.

Τι θα έπρεπε να κάνουμε αποχαιρετώντας το έτος που λήγει, τον γέρο χρόνο, όπως λέγει το ξεχασμένο τραγουδάκι των παιδικών μας χρόνων, όσων έχουμε αρκετές δεκαετίες βίου; Κατ' αρχήν έναν **απολογισμό**. Είναι θετικός ή αρνητικός ο απολογισμός, για μας προσωπικά για την ανθρώπινη κοινωνία; Δεδομένου ότι έχει παγιωθεί η φράση «κάθε πέρσι και καλύτερα», νομίζω ότι λίγοι θα χαρακτηρίσουν τον απολογισμό θετικό. Και αυτοί οι λίγοι θα στηριχθούν σε εσφαλμένα κριτήρια. Θα περιοριστούν στην ικανοποίηση ότι διατήρησαν την υγεία τους, την οποία όλοι ευχόμαστε να διατηρήσουμε ή να επαναποκτήσουμε κατά το νέο έτος. Κάποιοι, πλέον εγωπαθείς, θα περιοριστούν στην ικανοποίηση εκ της πορείας των προσωπικών οικονομικών και θα ευχηθούν αύξηση κερδών κατά το νέο έτος! Το τι συμβαίνει γύρω μας θα αφήσει τους πλείστους από μας παντελώς ασυγκίνητους. Πόλεμοι, πείνα, ασθένειες, προσφυγιά φτώχεια ακόμη και στη γειτονιά μας δεν είναι δείκτες για την αξιολόγηση του λήγοντος έτους.

Ας αφήσουμε τους ανάλγητους άκρως ιδιοτελείς και ας έλθουμε στους πολλούς, που αβίαστα καταλήγουν στο να χαρακτηρίσουν τον απολογισμό αρνητικό, διατηρούν όμως ακέραια την ελπίδα ότι το νέο έτος θα είναι καλύτερο. Γιατί άραγε ελπίζουν; Έχει κάτι αλλάξει, ώστε του χρόνου τέτοιον καιρό να είμαστε στην ευχάριστη θέση να κρίνουμε θετικό τον απολογισμό; Ασφαλώς όχι. Η διεθνής σκηνή, πολιτική, οικονομική, αλλά και πνευματική παραμένει στάσιμη σε θλιβερά επίπεδα, αν δεν κατολισθαίνει σε αθλιότερα. Οι κατά καιρούς στατιστικές εγκύρων οργανισμών μαρτυρούν ότι έτος με το έτος αυξάνει ο ελάχιστος αριθμός των δισεκατομμυριούχων, αλλά και τα κέρδη αυτών, ενώ συρρικνώνεται το γλίσχρο εισόδημα των δισεκατομμυρίων συνανθρώπων μας και εκατοντάδες εκατομμύρια υποβιβάζονται στο επίπεδο κάτω του ορίου της φτώχιας των πατρίδων τους! Οι ισχυροί δεν δείχνουν την παραμικρή διάθεση να τερματίσουν τους πολέμους, απεναντίας ζούμε με τον φόβο έκρηξης ενός γενικευμένου πολέμου, καθώς φαίνεται οι βιομήχανοι οπλικών συστημάτων να μην είναι ικανοποιημένοι από τις πωλήσεις! Οι πρόσφυγες, λόγω έκρυθμης κατάστασης, και οι μετανάστες, λόγω εξαθλίωσης του πληθυσμού στις χώρες τους, δεν φαίνεται να παύσουν να ξεκινούν για ένα αβέβαιο και δαπανηρότατο ταξίδι με την ελπίδα να φθάσουν σε κάποια «γη της επαγγελίας».

Αυτή την ελπίδα κατανοώ σε αντίθεση με τις πολλές φρούδες ελπίδες των πολιτών των δυτικών κοινωνιών, των άκρως διχασμένων. Τμήμα αυτών επαναπαυόμενο στην ευμάρεια, εκδηλώνει έντονη τη δυσφορία για την όχληση που προκαλούν οι εισερχόμενοι στη χώρα τους. Όμως δεν αναλύουν με βάση την «ορθή λογική» τις αιτίες που οδηγούν τους απόκληρους στην περιπέτεια. Θέλουν την ησυχία τους και μόνο τα λοιπά, ισχυρίζονται, δεν τους αφορούν! Άλλο τμήμα, ακόμη πιο «φανατικά» εδραιωμένο στην «ορθή λογική» βλέπει να βαίνουν τα πάντα καλώς και θεωρούν ευπρόσδεκτους τους εισερχόμενους. Και αυτό δεν ερευνά τις αιτίες της εξόδου τους από τη χώρα τους, σπαταλά όμως την «αγωνιστικότητά» του σε καταγγελίες και επιθέσεις κατά των «ξενοφοβικών» δείχνοντας παντελή έλλειψη λογικής σκέψης για

τις μακροπρόθεσμες επιπτώσεις στην κοινωνική συνοχή των χωρών υποδοχής.

Πέραν αυτού οι δυτικές κοινωνίες στη βάση της «ορθής λογικής» πάντοτε διά των κυβερνήσεών τους ενισχύουν με πάθος τις ανατρεπτικές των παραδόσεων ομάδες. Τα κοινοβούλια ψηφίζουν με ύφος θριάμβου υπέρ των δικαιωμάτων ευπαθών ομάδων. Και βέβαια δεν είναι αυτές οι νεόπτωχοι, που επιδοτούνται από την υπερφορολόγηση εκείνων που ακόμη δεν έχουν καταπέσει κάτω από το όριο της φτώχειας. Δεν είναι οι πολύτεκνοι, που στο ελάχιστο πλέον αλλοιώνουν τον δείκτη της δημογραφικής γήρανσης εμμένοντας άκρως «ανορθολογικά» να γεννούν, ενώ μπορούμε, με βάση την «ορθή λογική» να «επιβιώσουμε» ως κοινωνία με τους νεοαφικνούμενους ή τους αφιχθέντες ήδη, που αγαπούν τα παιδιά και βρίσκουν επαρκή για την επιβίωσή τους τα κοινωνικά επιδόματα. Ευπαθής στις δυτικές κοινωνίες, και μάλιστα μόνη, είναι η ομάδα, που με τη σχέσεις μεταξύ των μελών της δεν επηρεάζει τον δημογραφικό δείκτη! Και η «ορθή λογική» στο θέμα αυτό έχει τα χαρακτηριστικά ενός αμόκ σ’ όλη την έκταση της γηραιάς ηπείρου.
Λησμονήσαμε τον Θεό, τον χορηγό γνήσιας ελπίδας και στραφήκαμε στους δημαγωγούς και λαοπλάνους, για να προμηθευτούμε υποκατάστατα ελπίδων. Κι αν ακόμη δεν ελπίζουμε σε τίποτε, δεν χάνουμε κάτι με το να ανταλλάξουμε ευχές για ένα καλύτερο αύριο. **Πώς όμως θα έλθει αυτό, ενώ παραμένουμε οι παλαιοί άνθρωποι**, οι παλιάνθρωποι;

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»